

Sygn. akt: I C 615/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Joanna Kisiel
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Renata Szymborska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2017 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. K.**

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W.

o zapłatę

I.

Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda W. K. kwotę 13.000,00 zł (trzynaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16.10.2017r. do dnia zapłaty.

II.

Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III.

Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda W. K. kwotę 5.638,44 zł (pięć tysięcy sześćset trzydzieści osiem złotych 44/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV.

Nakazuje zwrócić powodowi W. K. ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 328,56 zł (trzysta dwadzieścia osiem złotych 56/100) tytułem nierozchodowanej zaliczki na opinię biegłego sądowego.

Sygn. akt I C 615/16

UZASADNIENIE

Powód W. K. wystąpił przeciwko (...) S.A. V. (...) w W. z pozwem o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, domagając się zapłaty kwoty 13.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 07.04.2016 r. do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według przedłożonego spisu.

Ze stanowiska powoda wynikało, iż w dniu 28.03.2014 r. w A. na ul. (...) doszło do wypadku drogowego, w którym śmierć poniósł brat powoda – Z. K.. Sprawca wypadku – E. K., kierujący samochodem marki L. (...) o nr rej. (...), jadąc drogą podporządkowaną

na ul. (...), nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu motocyklowi marki Y. o nr rej. (...), jadącemu z jego lewej strony ulicą (...) z pierwszeństwem przejazdu, Z. K.. W wyniku tego wypadku motocyklista zmarł w tym samym dniu. Sprawca wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym. Relacje powoda z bratem były wręcz wzorowe. Powód był bardzo związany z bratem i zawsze miał absolutną pewność, że może liczyć na pomoc brata. Powód zdawał sobie sprawę, że jego brat, dzięki posiadanym umiejętnościom, doświadczeniom i chęciom oraz zasobom finansowym, będzie w stanie wesprzeć powoda w najtrudniejszych sytuacjach życiowych. Strata brata wiązała się dla powoda z wielką krzywdą. Powód miał świadomość nieodwracalności sytuacji i faktu, że już nigdy nie będzie mógł porozmawiać z bratem, poradzić się jego czy poprosić o wsparcie. Miał on też świadomość, że nigdy nie będzie już możliwe wspólne spędzanie nawet najkrótszych chwil. Z całą pewnością śmierć brata była dla powoda jednym z najtragiczniejszych wydarzeń w jego życiu. Ten dramatyczny, zupełnie niespodziewany wypadek stał się dla powoda źródłem ogromnego bólu i cierpien psychicznych, żalu i smutku, które długo utrzymywały się w największym nasileniu i które występują nadal. Faktem jest, że brat powoda znaczną część roku spędzał za granicą, jednakże nie osłabiło to więzi łączących powoda z nim. Wręcz przeciwnie, relacje nadal pozostawały wyjątkowo silne i przyjacielskie. Pozwany przyjął odpowiedzialność za przedmiotowy wypadek i wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 7.000,00 zł. Jednakże w ocenie powoda, kwota przyznana przez pozwanego tytułem zadośćuczynienia jest zaniżona w stopniu wręcz rażącym. Natomiast adekwatną kwotą zadośćuczynienia w przypadku powoda jest co najmniej 20.000,00 zł, co oznacza, iż należy się mu dopłata kwoty przynajmniej 13.000,00 zł. Łączna kwota 20.000,00 zł ma realną, odczuwalną wartość ekonomiczną i nie stanowi kwoty symbolicznej.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24.10.2016 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 516/16 Sąd Rejonowy w Augustowie uwzględnił powództwo w całości, zgodnie z żądaniem pozwu (k. 27 akt).

W prawem określonym terminie, pozwany (...) S.A. V. (...) w W. złożył sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, albowiem przedmiotowe żądania pozwu nie znajdują uzasadnienia, a pozwany przyznał już powodowi zadośćuczynienie po śmierci brata w kwocie 7.000,00 zł. Zdaniem pozwanego, nie wskazano w pozwie, na czym konkretnie miałyby polegać związki pomiędzy odczuwalnymi głębokimi przeżyciami powoda, a pogorszeniem sytuacji życiowej powoda. Powód w chwili śmierci brata był osobą dorosłą i w pełni ukształtowaną. Brat powoda od dawna nie mieszkał z powodem, założył własną rodzinę i posiadał własne dzieci, a tym samym jego linia życiowa pozostawała w oderwaniu od powoda. Nadto, na skutek śmierci brata powód nie musiał korzystać z pomocy psychologa lub psychiatry. Brak również wskazówek, aby śmierć brata była źródłem jakichkolwiek dolegliwości zdrowotnych powoda (k. 31-34 akt).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 28.03.2014 r. w A., doszło do wypadku komunikacyjnego, który doprowadził do śmierci Z. K. – brata powoda W. K.. Sprawcą przedmiotowego zdarzenia był E. K., jadący samochodem marki L. (...) o nr rej. (...), który nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa motocyklowi marki Y. o nr rej. (...), którego kierowcą był Z. K.. Wskutek przedmiotowego zdarzenia motocyklista doznał rozległych obrażeń ciała, w wyniku których w dniu 28.03.2014 r. zmarł.

Wyrokiem z dnia 21.05.2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 495/14 Sąd Rejonowy w Augustowie uznał oskarżonego E. K. za winnego spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Z. K., a w następstwie jego śmierci oraz wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat oraz orzekł o kosztach procesu (dowód: wyrok z dnia 21.05.2015 r. k. 8-9 akt).

W niniejszej sprawie, bezsporny pozostaje fakt, iż pojazd prowadzony przez sprawcę wypadku z dnia 28.03.2014 r., w dacie zdarzenia objęty był ochroną na podstawie ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pozwanym.

Bezsporne jest również, iż pozwany (...) S.A. V. (...) w W. przyznał na rzecz powoda W. K. kwotę 7.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznał powód w związku ze śmiercią brata Z. K. (dowód: akta szkody płyta CD k. 55 akt).

Powód W. K., informacyjnie słuchany na rozprawie w dniu 12.04.2017 r., wyjaśnił, iż miał z bratem bardzo dobre stosunki. Brat bardzo często pomagał powodowi finansowo. Brat powoda wyjechał za granicę, lecz jak przyjeżdżał na święta czy wakacje, zawsze

się widywali. Przed wyjazdem często odwiedzał powoda, jeździli wspólnie na działkę i ryby. Wskazał, iż nie korzystał z pomocy specjalisty, ze stratą brata radził sobie sam. Trudno powodowi pogodzić się ze śmiercią brata, obecnie, co tydzień, odwiedza jego grób na cmentarzu.

Na okoliczność relacji i więzi pomiędzy powodem i Z. K., stanu psychicznego powoda po śmierci brata, zakresu, natężenia i długotrwałości krzywdy odczuwanej przez powoda po śmierci brata, zmian w życiu powoda po tym wydarzeniu, Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków M. K. i M. P..

Świadek M. K. – bratowa powoda – zeznała, iż powód z bratem miał bardzo dobre relacje. Zmarły brat był o 13 lat starszy od powoda, dlatego traktował go jak ojca. W okresie, gdy Z. K. przyjeżdżał do Polski, wspólnie spędzali razem czas, spotykali się całą rodziną na działce. Zmarły brat był dla powoda wzorem i przyjacielem, z ojcem powód nie miał takiego kontaktu jak ze zmarłym bratem. Mąż świadka wspierał powoda, często zabierał go do siebie, przez jakiś czas u nich mieszkał. Często pomagał powodowi finansowo, kupował ubrania, a w młodości pomagał w lekcjach. Dużo rozmawiali, mieli wspólne pasje i zainteresowania. Po śmierci brata, powód często jeździ na cmentarz (dowód: rozprawa z dnia 12.04.2017 r. 00:17:29-00:24:29 k. 74 akt).

Z zeznań świadka M. P. – narzeczonej powoda – wynikało, iż powód miał z bratem silne relacje. Powód wychowywał się w rodzinie z problemem alkoholowym, zatem w dzieciństwie był zabierany przez brata i bratową do ich miejsca zamieszkania. Zmarły brat zastępował powodowi ojca, brata i przyjaciela. Dało się zauważyć, iż po śmierci brata powód był przybity, osłabiły się jego więzi ze znajomymi. Stał się on osobą zamkniętą w sobie i smutną. Do tej pory mu go brakuje. Powód spędzał z bratem sporo czasu, mieli działkę nad jeziorem, na którą bardzo często razem jeździli. Święta, wakacje bracia spędzali razem jak i każdy okres przyjazdu Z. do Polski. Po wyjeździe brata za granicę, mieli też kontakt telefoniczny i na S.. Zmarły brat wspierał powoda finansowo. Obecnie powód odwiedza grób brata na cmentarzu (dowód: rozprawa z dnia 12.04.2017 r. 00:24:29-00:36:03 k. 74-74v akt).

Sąd uznał informacje złożone przez powoda oraz zeznania w/w świadków za wiarygodne jako spójne i logiczne, korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Na okoliczność jakie relacje i więzi łączyły powoda z bratem Z. K., czy śmierć brata powoda w wyniku wypadku z dnia 28.03.2014r. miała negatywny wpływ na stan psychiczny i emocjonalny powoda, a jeśli tak, to jakie objawy wystąpiły, jak długo się utrzymywały i jaki wpływ miały na codzienne funkcjonowanie powoda, czy powód pogodził się ze śmiercią brata, jaki był przebieg żałoby u powoda, jakie było nasilenie negatywnych emocji w tym czasie i jak długo owa żałoba trwała, jak również ustalenia doznanej przez powoda krzywdy i stanu zdrowia psychicznego powoda wskutek śmierci Z. K. skutkiem wypadku z dnia 28.03.2014r., w tym czy istniała/istnieje konieczność leczenia powoda, w jaki sposób stan psychiczny powoda wpływać może na jego dalszą egzystencję, czy doświadczone cierpienia psychiczne, na które uskarża się powód uzasadnia trudności w codziennej, normalnej egzystencji, czy śmierć Z. K. wywołała u powoda trwałe zaburzenia psychiczne czy przemijające zaburzenia emocjonalnego charakteru reakcji żałoby, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej z zakresu psychologii A. C..

Z opinii psychologicznej dotyczącej powoda W. K., sporządzonej przez biegłą sądową z zakresu psychologii klinicznej A. C. wynika, iż biegła nie stwierdziła występowania nasilonych objawów lękowych i obniżonego nastroju. Powód wykazuje tendencje do racjonalnego, zadaniowego stylu radzenia sobie z sytuacjami trudnymi. Nadto, biegła wskazała, iż śmierć brata powoda w wyniku wypadku z dnia 28.03.2014 r. miała negatywny wpływ na stan psychiczny i emocjonalny powoda. Odczuwał i nadal odczuwa on smutek, pustkę, ale nie w nasileniu powodującym spadek efektywności funkcjonowania psychospołecznego powoda. Przez okres około 7 miesięcy, w mniejszym stopniu przez 1,5-2 lata po śmierci brata, był wycofany z kontaktów społecznych. Powód miał tendencje do izolowania się od innych, jak i bardziej nasilonego niż obecnie przygnębienia przez okres 1,5-2 lat. Jednocześnie nie spadła efektywność w pracy powoda. Nie odczuwał potrzeby korzystania z pomocy psychiatry, czy psychologa po wypadku z dnia 28.03.2014 r. Nie można więc stwierdzić, że negatywne emocje były bardzo nasilone. Powód nie pogodził się ze śmiercią brata, jednak odczuwalne cierpienie (poczucie pustki, osamotnienia, wewnętrznego przygnębienia, utraty perspektyw zmiany pracy, jak i w pewnej mierze utratę wsparcia finansowego) nie powoduje niemożności radzenia sobie z codziennymi obowiązkami, nie wpływa istotnie na funkcjonowanie psychospołeczne powoda. Żałoba nie wpływała istotnie na funkcjonowanie powoda w rolach społecznych – pracownika, partnera. Ponadto, biegła wskazała, iż na podstawie przeprowadzonego badania psychologicznego, jak i analizy akt sprawy, należy stwierdzić, że doznana przez powoda krzywda polegała na poczuciu osamotnienia, utraty pewnego wsparcia finansowego i utraty ewentualnej perspektywy zmiany zawodowej (wspólna praca z bratem jako praca dodatkowa lub

podstawowa). Powód nadal odczuwa smutek, przygnębienie poczucie osamotnienia, utraty bliskiej osoby, ale nie w stopniu znacznie utrudniającym funkcjonowanie psychospołeczne. Biegła nie stwierdziła objawów psychopatologicznych związanych z wypadkiem. Nie ma więc przesłanek, by stwierdzić, że stan psychiczny powoda związany z przedmiotowym wypadkiem może wpłynąć na jego dalszą egzystencję. Powód nie ujawnia objawów, które pozwoliłyby na stwierdzenie występowania u niego trwałych zaburzeń psychicznych (dowód: opinia k. 85-92 akt).

Powyższa opinia nie została zakwestionowana przez strony postępowania. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wyczerpująca, spójna i zupełna, sporządzona została przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę. Opinia uwzględnia materiał dowodowy w sprawie i została wydana po przeprowadzeniu badania powoda, stąd też Sąd obdarzył ją walorem wiarygodności i podzielił wnioski w niej zawarte.

W przedmiotowej sprawie, Sąd w trybie art. 299 kpc w zw. z art. 302 kpc dopuścił dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony na okoliczność sprawy, w tym ustalenia zakresu doznanej krzywdy na skutek śmierci brata powoda.

Z zeznań powoda wynikało, iż przed śmiercią brata miał z nim zażyłe kontakty. Natomiast jak przebywał za granicą to kontaktowali się telefonicznie lub na S.. Raz w tygodniu starali się ze sobą rozmawiać. Brat wspierał powoda finansowo, pomagał podczas remontu, opłacał opał i rachunki. W dzieciństwie brat wspierał powoda, pomagał i zastępował ojca, który chorował na padaczkę alkoholową. O wypadku brata powód dowiedział się od bratowej. Pojechał na miejsce zdarzenia, lecz pogotowie wcześniej zabrało brata do szpitala. Zadzwoił do bratanicy, która była w szpitalu i powiedziała, że ojciec nie żyje. Wskazał, iż wspólnie z bratem mieli plany, aby otworzyć warsztat mechaniczny. Powód podkreślił, iż po śmierci brata stracił i brata i ojca. Strata była silna, jednak nie korzystał z pomocy psychologa (dowód: rozprawa z dnia 16.10.2017 r. 00:04:40-00:14:16 k. 114v akt).

W myśl art. 446 § 4 kc Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż przy kwocie zadośćuczynienia z art. 446 § 4 KC istotnie ocenia się i szacuje kwestie, które de facto są niewymierne i oszacować w pieniądzu się nie dają; z istoty rzeczy zadośćuczynienie może być więc jedynie sposobem załagodzenia krzywdy, jaka pozostaje po śmierci osoby najbliższej. Wprawdzie ustawodawca wprowadzając możliwość zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz najbliższych członków rodziny zmarłego nie wskazał kryteriów, które miałyby decydować o jego „odpowiedniości”, co oznacza, że określenie wysokości konkretnego świadczenia z tego tytułu należy do sądu, który powinien w tym zakresie uwzględnić wszystkie okoliczności danej sprawy, to celem naprawy tej krzywdy musi być jednakże kwota z jednej strony wymierna i odczuwalna, z drugiej zaś nie nadmierna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2017 r. VI ACa 1765/15).

Art. 448 kc stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Stosownie do przepisu art. 24 § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

W orzecnictwie podkreśla się, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, oprócz subiektywnych okoliczności leżących po stronie powódki należy brać pod uwagę także obiektywną przesłankę, która decyduje o wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Powinna być to bowiem kwota ekwiwalentna w odniesieniu do pewnej przeciętnej kwoty takiego odszkodowania, uwzględniającego poziom życia społeczeństwa w chwili orzekania, relacje cenowe oraz istotność zasądzonej kwoty. Wysokość zadośćuczynienia, aby spełniła funkcję kompensacyjną, musi być obiektywnie znacząca, a więc w powszechnym wyobrażeniu i oczekiwaniu stanowić istotną kwotę pieniężną, jeśli zestawia się ją z nawet wysokimi wynagrodzeniami. Ma ona jednorazowy charakter, jeżeli zatem uznaje się słuszność

jej dochodzenia ze względu na rodzaj i skalę cierpień, składających się na krzywdę, to musi taką obiektywnie istotną wartość przedstawiać (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 marca 2017 r. VI ACa 1939/15).

W myśl art. 322 kpc, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Powyższy przepis umożliwia sądowi (tzw. *ius moderandi*) tj. uwzględnienie żądania pozwu, chociaż żądana przez powoda kwota nie jest możliwa do ścisłego udowodnienia.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż w toku całego postępowania nie była kwestionowana przez pozwanego ubezpieczyciela sama zasada jego odpowiedzialności cywilnej, lecz wysokość żądań powoda o zadośćuczynienie, przy bezspornych również okolicznościach faktycznych dotyczących wypadku drogowego z dnia 28.03.2014 r., w którym śmierć poniósł Z. K., brat powoda W. K.. Podkreślenia wymaga również fakt, iż na osobie dochodzącej roszczenia na podstawie art. 446 § 4 kc spoczywa obowiązek wskazania okoliczności świadczących o istnieniu tego rodzaju więzi, które zostały zerwane oraz stopień natężenia elementów składających się na pojęcie krzywdy. W świetle zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że powód sprostował obowiązkowi dowodowemu, wynikającemu z art. 6 kc.

Na gruncie przedmiotowej sprawy należy wskazać, iż sam fakt, że powód W. K. i zmarły Z. K. byli braćmi nie dowodzi, iż łączyła ich więź słabsza od tej jaka łączy np. małżonków czy rodzica z dzieckiem. Doświadczenie życiowe podpowiada, iż niejednokrotnie stosunki pomiędzy małżonkami, czy pomiędzy rodzicami a dziećmi nie są tak bliskie, jak między rodzeństwem. Relację powoda ze zmarłym bratem należy oceniać jako zażyłą. Pozostawali oni w ścisłym kontakcie, w tym również telefonicznym i internetowym, prowadzili długie rozmowy i zwierzali się ze wzajemnych problemów. Przez lata budowali ze sobą silną więź emocjonalną. Bracia odwiedzali się wzajemnie, wspólnie spędzali wolny czas i wszystkie uroczystości rodzinne i święta. Bez wątpienia byli dla siebie wzajemnym oparciem i mogli na siebie liczyć pod każdym względem. Starszy brat opiekował się powodem w okresie dzieciństwa, w późniejszym czasie służył mu radą i wspierał go finansowo. Przy uwzględnieniu wieku powoda i jego brata oraz faktu posiadania przez Z. K. własnej rodziny, a w ostatnim okresie przed jego śmiercią znacznej odległości zamieszkania między braćmi, nie może budzić wątpliwości, iż ich kontakty były nieregularne. Jest to sytuacja typowa i wcale nie oznacza, że relacje emocjonalne pomiędzy powodem, a jego starszym bratem, nie były zażyłe. Bez wątpienia spotkania braci następowały tak często, jak to było możliwe. Powód bardzo przeżył śmierć swojego brata, nagła i niespodziewana śmierć brata powoda w wyniku wypadku z dnia 28.03.2014 r. miała negatywny wpływ na jego stan psychiczny i emocjonalny. Powód odczuwał i nadal odczuwa smutek, pustkę, przez okres około 7 miesięcy, w mniejszym stopniu przez 1,5-2 lata po śmierci brata, był wycofany z kontaktów społecznych, miał również tendencje do izolowania się od innych, jak i bardziej nasilonego niż obecnie przygnębienia przez okres 1,5-2 lat. Zatem krzywda powoda była znaczna, a to również z tego względu, że śmierć jego brata była nagła. Krzywda, której doznał powód polegała również na tym, że w związku z niespodziewanym i nieprzewidywalnym odejściem jego brata, przeżył szok, z następstwami i pustką trwającą do dnia dzisiejszego. Tego typu stwierdzenie można wysnuć z opinii biegłej sądowej i z materiału dowodowego zebranego w sprawie, ale również z zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Mając na względzie wszystkie okoliczności sprawy wpływające na zakres krzywdy doznanej przez powoda, w wyniku naruszenia dobra osobistego, jakim jest prawo do życia w rodzinie i prawo do więzi emocjonalnej, łączącej osoby bliskie w rodzinie, roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia, Sąd ocenił jako w pełni uzasadnione, zważywszy na doznane cierpienia psychiczne oraz fakt, iż tragiczna śmierć brata Z. K. stała się przyczyną ujemnych przeżyć powoda W. K., które trwają nadal. Żądana przez stronę powodową kwota 13.000,00 zł, ponad dotychczas przyznane przez pozwanego zadośćuczynienie (łącznie 20.000,00 zł), będzie adekwatna do odniesionej przez niego krzywdy i zrekompensuje finansowo cierpienia, z jakimi się zmagają. Przy ustaleniu wysokości zasądzonej kwoty, Sąd miał na względzie kwotę dotychczas wypłaconą przez pozwanego w wysokości 7.000,00 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda W. K. kwotę 13.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16.10.2017r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne. Należy wskazać, iż art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 kc, umożliwia zasądzenie odsetek od dnia wyrokowania. Pomimo, iż faktycznie roszczenie zostało zgłoszone

pozwanemu w trakcie postępowania przedsądowego, za określonym terminem, jednakże stan powoda oraz ujemne przeżycia, które trwają nadal, zostały dopiero dokładnie określone na podstawie opinii biegłej w przedmiotowej sprawie, wydanej na etapie postępowania sądowego. Stąd, w przedmiotowej sprawie, Sąd oceniał stan powoda i należne mu zadośćuczynienie, biorąc pod uwagę skutki przedmiotowego zdarzenia określone na datę orzeczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), obciążając kosztami procesu w całości stronę pozwaną, bowiem oddalenie powództwa dotyczyło nieznacznej części żądania strony powodowej.

W punkcie IV wyroku postanowiono w oparciu o przepis art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 623).